

ת"פ 65520/11/15 - מדינת ישראל נגד זהבית בסר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 65520-11-15 מדינת ישראל נ' בסר

בפני
בעניין: כבוד השופט דוד רוזן
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד כנרת מור
המאשימה
נגד
זהבית בסר ע"י ב"כ עו"ד יוליה אזולאי
הנאשמת

גזר דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה במסגרת הסדר טיעון בעבירה של גניבה בידי עובד ציבור (ריבוי עבירות) - עבירה לפי סעיף 390 לחוק העונשין, תשל"ז - 1997 (להלן: "**חוק העונשין**").

א. כתב האישום:

על פי עובדות כתב האישום המתוקן בו הודתה הנאשמת (**במ/1**), במועדים הרלוונטיים לכתב האישום עבדה הנאשמת כקופאית בבית המשפט לענייני משפחה ברמת גן.

בין השנים 2004-2009, בכ-350 הזדמנויות שונות, שלשלה הנאשמת לכיסה כסף שנמסר לידיה במזומן, במסגרת תפקידה, כ"אגרות פתיחת תיק".

בסמוך לאחר הנפקת הקבלה על התשלום, ביטלה הנאשמת, שלא כדין, את הרישום בדבר תקבול הכסף, כך שנוצר חוב למשלם האגרה.

במעשיה אלה גנבה הנאשמת מקופת בית המשפט סך כולל של 87,000 ₪.

ב. תסקיר שירות המבחן:

על פי תסקיר שירות המבחן שהוגש לבית המשפט בעניינה של הנאשמת, הנאשמת גדלה בתנאים של עזובה רגשית וללא תחושת ביטחון, ומצויה היום במצב נפשי מורכב סביב המקרה, המתבטא בתחושות של עצב ודכדוך, היעדר שינה והתקפי בכי בלתי נשלטים.

התרשמות שירות המבחן כי מדובר באישה בעלת יכולות לתפקוד תקין ונורמטיבי, אשר ככל הנראה ביצעה העבירות על רקע חסכים רגשיים, קשיי נפרדות מבני משפחתה, משבר רגשי ומשפחתי, ותחושת העדר מוצא.

לא נראה כי יש דפוסי התנהגות עברייניים מושרשים.

בהערכת סיכון להישנות עבירות דומות עמד שירות המבחן על חומרת העבירות, משכן והיקפן, המצוקה הנפשית והכלכלית המשמעותית בה הייתה נתונה הנאשמת, קשייה להבין את הפגיעה של מעשיה באדם אחר, וכן עבודתה הנוכחית במיין דואר, אשר חושפת אותה לאפשרות של ביצוע גניבות.

לצד אלו, בהערכת סיכוייה לשיקום צוינה לקיחת אחריות מלאה על ביצוע העבירות ומוכנות לשאת בענישה בהתאם, מודעות לחומרת מעשיה, והשפעתו המרתיעה של ההליך המשפטי אשר מציב גבולות עבודה ומהווה פרמטר מפחית סיכון.

על רקע ממצאים אלו ונוכח העובדה כי מדובר בעבירה הראשונה והיחידה של הנאשמת בפלילים, עליה לוקחת אחריות מלאה ומביעה חרטה עמוקה, המליץ שירות המבחן להימנע מענישה מחמירה בדרך של מאסר בפועל ולשקול ענישה בדרך של ריצוי עבודות שירות, בנוסף להטלת צו מבחן למשך שנה במסגרתו תשולב הנאשמת בהליך טיפול קבוצתי תחת פיקוחו.

הערכת קצינת המבחן כי ענישה בדרך של מאסר בפועל תפגע בתא המשפחתי של הנאשמת, תעמיק את הפגיעה בדימויה העצמי ותחליש כוחותיה לתפקוד הורי תקין.

ג. טענות הצדדים:

המאשימה עתרה להשית על הנאשמת מאסר בפועל למשך זמן המצוי במתחם הענישה של עבירת גניבה בידי עובד ציבור, הנע לטענתה בין 3 ל-4.5 שנים, בנוסף למאסר על תנאי, קנס ופיצוי בגובה סכום העבירה.

המאשימה שבה והדגישה את הפגיעה הקשה באמון הציבור, בשלטון החוק ובתדמיתה של מערכת בתי המשפט. עוד ציינה המאשימה כי מדובר בעבירה מחושבת ומתוכננת היטב, שנעשתה באופן שיטתי ונמשכה על פרק זמן ממושך של 4 שנים, עד שהתנהגותה העבריינית של הנאשמת ושלשול כספי הציבור לכיסה הפרטי הפכו לחלק מחייה היומיומיים.

לגישת המאשימה יש להשית על הנאשמת עונש משמעותי שייתן ביטוי לחומרת המעשים, משכם והיקפם.

ההגנה ביקשה להסתפק בעונש מאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות, כהמלצתו של שירות המבחן. ב"כ הנאשמת הדגישה את נסיבותיה הייחודיות של הנאשמת אשר הובילו לביצוע המעשים; את העובדה כי פסקה מביצוע העבירה על דעת עצמה, מבלי שהתגלתה, לאחר שהבינה את חומרתה; את השבחים להם זכתה ממעסיקה (עד למעידה הקשה); עברה הנקי של הנאשמת; לקיחת אחריות מלאה על ידה; הבעת חרטה עמוקה על מעשיה; ואת רצונה להשתלב במסגרת טיפולית.

כן ציינה ההגנה את מצבה הנפשי הקשה של הנאשמת, הדיכאון ממנו סובלת והחרדה שחשה לגורל ילדיה, אשר עלולים להחרף ככל שישית בית המשפט עונש מאסר בפועל, ואף להביא להתפרקות התא המשפחתי.

כל צד הגיש פסיקה התומכת בעמדתו.

ד. דין והכרעה:

משמצא המחוקק לנכון להוסיף לספר החוקים את תיקון מס' 113 לחוק העונשין, מצווה בית המשפט לפעול בהתאם להוראותיו ולקבוע תחילה מהו מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשעה הנאשמת.

ד.1. הערך החברתי הנפגע ומידת הפגיעה בו:

המתחם ההולם ייקבע תוך התייחסות, בראש ובראשונה, לערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, קרי "הערך המוגן", ולמידת הפגיעה בערך זה.

שליחת יד על ידי עובד ציבור בכספי הציבור וברכוש הציבור, בזמן מילוי תפקידו ועקב התפקיד, מצויה ברף חומרה גבוה במיוחד, זאת הן מחמת הנזק הכספי לקופה הציבורית, והן, ובעיקר, בשל המעילה באמון. מדובר בפגיעה באמון שהשירות הציבורי נותן בעובדיו ובאמון שהציבור רוחש לעובדי הציבור (ראה ת"פ 15092-07-10 **מדינת ישראל נ' יוסף אוחיון**, פורסם במאגרים המשפטיים).

רבות נפסק לגבי חומרת עבירה זו, הצורך למגרה והצורך בהכבדת הענישה בגינה.

בית המשפט העליון מציין בהקשר זה כי:

"עמד, לא אחת, על החומרה היתרה שבה יש להתייחס לעבירות השחיתות, בהן מעורבים עובדי ציבור, ועל הצורך להחמיר בעונשם של מי שניצלו את תפקידם, על מנת להפיק לעצמם רווח אישי, תוך שליחת יד בקופה הציבורית..." (ע"פ 4985/13 יגאל חבר מפקד שירותי הכבאות נ' מדינת ישראל, פסקה 116, פורסם במאגרים המשפטיים).

חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם עבירות החותרות תחת טוהר השירות הציבורי, ועם ניצול עובד ציבור את הסמכות שהוענקה לו ואת האמון שרחשו לו כדי להונות ולרמות "בחסותם" של סמכות ואמון אלה. על בית המשפט לתרום למאמץ למגר נגע זה.

אין צורך להכביר במילים על הפגיעה שגרמה הנאשמת לאמון הציבור במערכות השלטון בכלל ובבתי המשפט בפרט, כששלחה ידה בכספי המתדיינים.

בהתחשב בהימשכות העבירה על פרק זמן ממושך של לא פחות מ-4 שנים, וסכום של עשרות אלפי שקלים שנגנבו מקופת בית המשפט, ניתן לקבוע כי במעשיה של הנאשמת נפגעו הערכים המוגנים פגיעה קשה.

ד.2. מדיניות הענישה הנוהגת:

התובעת המלומדת, עו"ד רנית בראון, טוענת לענישה מחמירה, כשהיא תומכת טיעוניה בפסקי דין רבים הדנים בחומרת העבירה ובצורך במאבק בנגע זה.

ע"פ 6573/15 **טל גרשון נ' מדינת ישראל**, המערער, במסגרת תפקידו כמנהל מדור גבייה ב"בית המכס והמע"מ", במשך תקופה של כשנה, נטל לכיסו כספים שהועברו אליו במזומן על ידי נישומים עבור כיסוי חובותיהם, בסך כולל של 40,000 ₪. בית המשפט המחוזי הרשיע את המערער (על יסוד הודאתו) והשית עליו 12 חודשי מאסר בפועל ו-6 חודשי מאסר על תנאי, לאחר שעמד על הערך החברתי שנפגע, על הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ועל מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות גניבה דומות. ערעור על חומרת העונש נדחה.

ע"פ 291/81 **פלוני נ' מדינת ישראל**, המערער הורשע על פי הודאתו בעבירות גניבה בידי עובד ציבור, בזיוף מסמכים וקבלת דבר באמצעותם, ונגזרו עליו 3 שנות מאסר בפועל. המעשים הפליליים בוצעו בין השנים 1976-1979, כששירת המערער בשירות החוץ של המדינה, כאשר המעילה בכספי הציבור הגיעה לכלל סכום של כ-80,000 דולרים של ארה"ב. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, לאחר שקבע כי במקרים בהם מנצל העבריין את הסמכות שהוענקה לו ואת האמון שרחשו לו, יש להחמיר איתו על ידי השתת מאסר בפועל, למען ישמעו וייראו.

ע"פ 3912/14 **אחמד נאסר נ' מדינת ישראל**, המערער הורשע בעבירות גניבה וזיוף בידי עובד ציבור, לאחר שבמסגרת תפקידו כפקיד במזכירות בית משפט זיף מסמכים של בית המשפט המחוזי ומשך לחשבוניות האישיים כספים שאמורים היו להיות מוחזרים למתדיינים. במעשיו אלה גנב המערער מקופת בית המשפט כ-37,000 ₪ ב-16 הזדמנויות שונות. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שנת מאסר לשנתיים מאסר בפועל וגזר על המערער 12 חודשי מאסר בפועל (הגבול העליון לפי הסדר הטיעון), 8 חודשי מאסר על תנאי ותשלום פיצוי לאוצר המדינה. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש בקובעו כי עבירות הפוגעות בטוהר השירות הציבורי ראויות לענישה הולמת אשר תשקף את חומרתן.

מן העבר השני הניחה בפניי הסנגורית המלומדת, עו"ד יוליה אזולאי, מספר פסקי דין, הדומים בנסיבותיהם לטענתה, למקרה שלפנינו, ואשר הסתיימו ללא ענישה ממשית בדמות של מאסר מאחורי סורג ובריח.

הסנגורית הדגישה כי אינה מקלה ראש בחומרת המעשים, אך סבורה כי לנוכח הנסיבות שהובילו לביצוע העבירה, ולאור נסיבותיה האישיות של הנאשמת, ניתן להסתפק בהטלת מאסר בדרך של עבודות שירות, כפי שנקבע במקרים דומים.

ת"פ (מחוזי י-ם) 15092-07-10 **מדינת ישראל נ' יוסף אוחיון**, הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של גניבה בידי עובד ציבור, לאחר שמכוח תפקידו במשטרה גנב כ-50 אלף ₪. כב' השופט נעם ראה לנכון להימנע מענישה מאחורי סורג ובריח והשית על הנאשם מאסר של 6 חודשים שירוצה בעבודות שירות, נוכח נסיבות המקרה, שיתוף הפעולה המלא של הנאשם בחקירה, חרטה שהביע על מעשיו, השבחים להם זכה ממפקדיו על תפקודו המסור והמקצועי (עד למעידה הקשה), ונסיבותיו האישיות והמשפחתיות המיוחדות של הנאשם.

ת"פ 9806-02-13 (מחוזי ת"א) **מדינת ישראל נ' אביבה חמוד**, הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בביצוע עבירה של גניבה בידי עובד ציבור בהיותה מנהלת סניף דואר, לאחר שבמסגרת תפקידה בין השנים 2011-2012 גנבה הנאשמת

כסף מזומן מקופת הסניף, בסך של כ-285,000 ₪, ושילמה באמצעותו את חובותיה. הצדדים עתרו במשותף לעונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 50,000 ₪. כב' השופטת אמסטרדם קבעה כי הסדר הטיעון מקל מאוד עם הנאשמת, שכן התנהלותה במהלך ביצוע העבירות החוזרות ונישנות מצדיקה עונש מאסר בפועל, מאחורי סורג ובריא. עם זאת, נוכח נימוקי המאשימה בדבר קשיים ראייתיים ונסיבותיה החריגות של הנאשמת, החליטה לכבד ולאמץ את הסדר הטיעון.

ד.3. נסיבות הקשורות בביצוע העבירה:

מדובר בסדרת מעשים, מחושבים ומתוכננים היטב, אותם ביצעה הנאשמת במשך תקופה של 4 שנים עת עסקה בגביית כספים בבית המשפט לענייני משפחה.

במסגרת תפקידה קיבלה הנאשמת לידיה, מאזרחים אשר ביקשו לפתוח תיקים בבית המשפט, סכומי כסף הנעים בין 257-497 ₪ כאגרות על פי דין.

בסמוך לאחר הנפקת הקבלה על התשלום, שלשלה הנאשמת לכיסה את הכסף שהועבר אליה במזומן וכן ביטלה, שלא כדין, את הרישום בדבר תקבול הכסף, כך שנוצר חוב למשלם האגרה.

הנאשמת ביצעה את ביטול הרישום במחשב בו ביום וזאת על מנת שדו"ח התקבולים היומי, אשר הופק בסיום כל יום עבודה על ידי מזכירות בית המשפט, לא יצביע על חוסר איזון בין התקבולים שהתקבלו בפועל לבין אלה שנרשמו במחשב, ועל ידי כך לא תהיה אינדיקציה כלשהי לגניבה אשר בוצעה על ידה.

במעשיה המתוארים, הנאשמת גרפה לכיסה סך כולל של 87,000 ₪, תוך פגיעה ממשית בקופה הציבורית ובכספם של המתדיינים, שיכול ושילמו כפל אגרה.

אין מדובר בכישלון חד פעמי, אלא בסדרת מעשים, המתמשכים על פני תקופה ארוכה, ועל כולם - החומרה המיוחדת, שהמעשים בוצעו על ידי עובד ציבור, המייצג את מערכת בתי המשפט. בכך פגעה הנאשמת קשות בתדמיתה של המדינה ובאמון שהציבור רחש לה.

הנאשמת פסקה מביצוע המעשים על דעת עצמה, מבלי שנתגלו, לאחר שהבינה, כך לטענתה, את חומרתם. ביצוע העבירה התגלה אך בשנת 2013, כ-4 שנים לאחר שפסקה מביצועה.

ד.4. מתחם העונש ההולם:

נסיבות ביצוע העבירה מובילות לקביעת מתחם העונש ההולם, וקביעתו אינה קשורה אך בעבירה כפי נוסחה ועונשה בחוק, אלא, ובעיקר, בנסיבות בהן בוצעה, תוצאותיה, ומידת חומרתה. יש בקביעת מתחם העונש ההולם כדי מתן ביטוי לנסיבות הספציפיות של המעשים ותוצאותיהם.

בית המשפט העליון עמד על חומרת העבירה המיוחסת לנאשמת בציינו כי:

"...ואף בין המועלים באמון דרגות של חומרה יש, וחמור הוא מי ששולח ידו בכספי כלל הציבור ממי ששולח ידו בכספו של פלוני או אלמוני. אדם המועל בכספי הציבור, המסורים לו ומצויים בידו מתוך אמון, שהציבור נותן בו, ומוצאים בדרכי רמייה והונאה לצרכיו הפרטיים, הרי הוא עושה את כספי הציבור הפקר" (ע"פ 291/81 פלוני נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים)

הלכה זו משקפת את החומרה היתרה הגלומה בעבירה זו, על הסיכון הכרוך בה לשלטון החוק ואמון הציבור, ומבטאת את עקרון ההלימה, שהוא העקרון המנחה בקביעת סוג העונש ומידתו, כאמור בסעיף 40ב לחוק העונשין.

בהתחשב בכל המפורט לעיל, אני סבור כי מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשעה הנאשמת נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל.

ד.5. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

משקבעתי את מתחם העונש ההולם, יש לגזור את העונש המתאים לנאשמת בתוך המתחם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

מדובר בנאשמת, בת 44 שנים, נשואה ואם לשלושה ילדים בגילאי 9-17, מתגוררת עם בני משפחתה בפתח תקווה. עובדת מזה 7 חודשים כממיינת דואר, בחברת דואר פרטית.

לדבריה, התגייסה לצבא וסיימה שירות צבאי מלא כמזכירה בחיל החימוש. לאחר מכן, ובין השנים 2013-1993 עבדה בשירות המדינה, בתפקידים משרדיים שונים. בתפקידה האחרון, עבדה במשך 6 שנים כקופאית בבית המשפט לענייני משפחה ברמת גן, ונתפסה כעובדת מסורה, ללא כל בעיות משמעת, נורמטיבית וישרה.

הנאשמת חסרת עבר פלילי ונראה כי ניהלה חיים נורמטיביים עד להתרחשות האירועים המדוברים. הנאשמת שיתפה פעולה עם רשויות אכיפת החוק, הודתה מיד במיוחס לה, הביעה חרטה על מעשיה, נטלה אחריות מלאה על שכמה, וחסכה בכך זמן שיפוטי יקר.

מעיון בסיכום האבחון שנערך עבורה במהלך יוני 2016 עולה כי הנאשמת סובלת מהפרעת הסתגלות וחרדה, וכן מתגובה דיכאונית למצבה הנוכחי.

הנאשמת הסבירה התנהגותה על רקע מצוקה נפשית וכלכלית קשה אליה נקלעה משפחתה, סביב הסתבכות של חמותה בחובות מול מס הכנסה, כאשר חמותה שרויה במצב נפשי קשה ומאיימת בהתאבדות בשל קשייה להשיב את החובות.

הנאשמת מביעה חרדה לגורל ילדיה ולעתיד התא המשפחתי בעקבות ההליך המשפטי, כאשר לדבריה משפחתה עברה

טלטלה מאז חשיפת העבירות.

ד.6. האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחמי הענישה:

בית המשפט רשאי להעניק בכורה לשיקולי שיקום בבואו לקבוע את העונש המתאים, ואכן ניכר כי הנאשמת לקחה אחריות על שכמה והביעה חרטה כנה על מעשיה.

כן מונח לפניי התסקיר החיובי של שירות המבחן אשר מעיד על יכולתה של הנאשמת לתפקוד תקין ונורמטיבי, רצונה להשתלב בהליך טיפולי וסיכוייה הגבוהים לשיקום.

יחד עם זאת, לצד אלו, עומדת הפגיעה הקשה בערכים המוגנים של טוהר המידות, תקינות ההליך המנהלי ואמון הציבור.

הנאשמת ניצלה את תפקידה במשך תקופה של 4 שנים ואת האמון שרחשו לה, וב"חסות" אותו אמון שלחה ידה בכספים שהועברו לה, למען צרכיה האישיים, תוך פגיעה בקופה הציבורית ובמספר רב של בעלי דין שמילאו חובתם וביקשו לשלם אגרה כנדרש.

המתדיינים פנו לבית המשפט כגוף אשר אמון על שמירת זכויותיהם ואשר תפקידו לעשות דין וצדק בעניינם; ודווקא גוף זה, על ידי הנאשמת, עשה להם עוול, קיפח זכויותיהם, ופגע ברכושם.

בעניין זה כבר נקבע על ידי המשנה לנשיאה א' ריבלין כי:

"ההגנה על טוהר השירות הציבורי וקיומו של מנגנון ציבורי שיזכה לאמון הציבור, הוא אחד מהמאבקים החשובים של החברה הישראלית כיום. 'כדי להתמודד עם נגע זה ולהרתיע את הרבים' - כך נפסק - 'לא די עוד במלל ודברי כיבושין, והגיעה העת לעשות מעשה, על ידי הצגתו של תג מחיר גבוה מזה שהיה נהוג בעבר לצידן של העבירות בתחום זה'" (ע"פ 8430/11 מדינת ישראל נ' קארשי, פסקה 22, פורסם במאגרים המשפטיים)

חומרת העבירה בענייננו כפולה ומכופלת ונובעת הן מעצם הפגיעה בערך הנוגע להגנה על רכושם של אותם מתדיינים, אשר יכול ושללמו כפל אגרה; והן מהפרת חובות האמון והנאמנות שחבה בהן הנאשמת כעובדת הציבור.

משנה חומרה מתווסף למעשי הנאשמת משום ששימשה כעובדת ציבור במערכת בתי המשפט (ראה ע"פ 3912/14 **אחמד נאסר נ' מדינת ישראל**, פורסם במאגרים המשפטיים).

במצב דברים זה, אינני סבור כי יש מקום לבכר שיקולי שיקום על פני האינטרס הציבורי ולחרוג לקולא ממתחם הענישה.

ה. סוף דבר:

עמוד 7

עסקין באישה המצויה בשנות ה-40 לחייה, שניצלה את תפקידה כעובדת ציבור ושלחה ידה בכספי בית המשפט, באופן שיטתי, לאורך תקופה ארוכה.

קצרה היריעה מלהכיל את הנזקים הנלווים למעילה בהיקף כזה, של עשרות אלפי שקלים.

הנאשמת מעלה בצורה קשה באמון הציבור ופגעה בטוהר המידות וביושרתה של הרשות הציבורית.

למותר להכביר מילים על הפגיעה הקשה של המעשים בתדמית מערכת בתי המשפט.

התדרדרות הנאשמת החלה נוכח חובותיה של חמותה ומצבה הנפשי בו הייתה נתונה, וכן מקובלת עלי חרטתה המלאה על כל אשר עוללה ועשתה.

יחד עם זאת, על בית המשפט לומר דברו, במחובר להטלת עונשים ממשיים. לא ניתן להסתפק אך בדברי תוכחה.

המלצת שירות המבחן הינה המלצה נכבדת, ברם מרכיב העונש בה זעיר ולא מעט מבוטל.

מי שחתר תחת טוהר השירות הציבורי וגנב מקופת המדינה, דינו מאסר, מאסר בפועל; למען ישמעו וייראו, למען הרתעת עבריינים בכוח מליפול ברשת פיתוי הסמכות והאמון שבידם.

מתוך כך מקדמים אנו שמירת כספי הציבור, לבל יהיו הפקר.

אין אנו רשאים להתעלם גם משיקולי תגמול, הבאים לבטא יחס הולם בין חומרת העבירה לחומרת העונש, לא כמעשה נקמה, אלא כהבעת סלידה ושאת נפש משדידת סכום כה רב וגדול של כספי ציבור, אשר הופקדו בידה של הנאשמת מתוך אמון מוחלט ביושרה ובהגינותה (ר' ע"פ 155/80 **כוכבי בן יצחק בנימין נ' מדינת ישראל**, פורסם במאגרים המשפטיים).

יחד עם זאת, לאור עברה הנקי של הנאשמת; הזמן שחלף מביצוע העבירות; תפקודה המקצועי בשירות המדינה (עד למעידה הקשה); הפסקת ביצוע העבירה על דעת עצמה לפני מספר שנים, מבלי שנתגלתה, מתוך הבנת חומרתה; לקיחת אחריות מלאה על המעשים; הבעת חרטה עמוקה; שיתוף הפעולה עם רשויות החוק; המצוקה הרגשית בה נתונה; נסיבותיה האישיות-משפחתיות; ותסקיר המבחן החיובי; יש מקום למקמה בתחתית המתחם.

לאחר ששכללתי הנתונים כולם הנני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. 24 חודשי מאסר, מתוכם 14 חודשים לריצוי בפועל והיתרה על תנאי, שלא תעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירת רכוש מסוג פשע.

הנאשמת תתייצב לריצוי עונש המאסר במתקן כליאה נוה תרצה ביום 4.8.2016 עד שעה 12:00.

2. תשלום פיצויים לאוצר המדינה בסך ₪ 87,000. הפיצויים ישולמו עד ליום 1.1.2017. מיום זה יישא הסכום ריבית והצמדה כחוק.

מאחר וסבור אני כי האינטרס הציבורי מוצה במקרה הנוכחי באמצעות הטלת עונש מאסר, לא ראיתי בנוסף מקום להטלת קנס.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ה' תמוז תשע"ו, 11 יולי 2016, בהעדר הצדדים.

דוד רוזן, שופט